

VLUCHT

Leesexemplaar



**ANJA FELIERS**

**Vlucht**

P E L C K M A N S



# DEEL 1

Leesexemplaar



# 1

*Ik had gedacht dat hij jou vergeten zou zijn.*

*Dat zijn aandacht voor jou stilaan gedoofd zou zijn door de afstand die er tussen jullie was.*

*Hij, ver weg in het diepe zuiden van Frankrijk.*

*Jij, hier in België.*

*Ik had gedacht dat de meer dan duizend kilometers afstand tussen jullie ook de band die jullie ooit hadden had doen verwateren.*

*Er was immers genoeg gebeurd tussen jullie, genoeg om jullie breuk onherstelbaar te beschadigen.*

*Daar had ik mijn hoop op gevestigd de laatste maanden.*

*Ik was ervan overtuigd dat wanneer ik het goed zou aanpakken, niemand tussen ons in zou komen te staan.*

*Toegegeven, jullie waren vaker terug bij elkaar geraakt, hoe de kaarten ook gelegen hadden, maar ik was ervan overtuigd dat het niet meer dan seks was wat jullie echt met elkaar verbond.*

*Seks. Niet meer dan dat.*

*Maar dat spelletje werd eentonig na verloop van tijd.*

*Dat móést ik wel geloven. Dat wilde ik geloven.*

*Dat had ik mezelf al die maanden voorgehouden.*

*Groot was mijn verbijstering toen ik ontdekte dat hij nog steeds bezeten was van jou. Dat alles rond jou draaide.*

*Nog steeds.*

*Of moest ik zeggen: opnieuw?*

*Maar ik kon niet machteloos toekijken hoe jij hem inpalmde.*

*Niet nog eens.*

*Ik had al te veel opgegeven. Te veel geïnvesteerd.*

*Nu was het mijn beurt en daar zou niets of niemand mij van kunnen weerhouden.*



Ik klemde mijn handen angstvallig om het stuur terwijl ik me concentreerde op de weg.

Het was donker, mijn ogen fixeerden zich op de lichten van de auto voor me.

Mijn binnenste stond in rep en roer.

Ik probeerde het totale gevoel van ontredde dat zich in mijn lichaam verankerd had halsstarrig te negeren. Mijn maag speelde op en terwijl ik angstvallig in de achteruitkijkspiegel van de auto keek, probeerde ik de afgelopen uren in mijn hoofd te reconstrueren.

Nee, niet reconstrueren.

Herinneren.

Dat was het enige juiste woord. Herinneren.

Op automatische piloot liet ik met één hand mijn stuur even los en voelde ik, tastte ik, aan de achterzijde van mijn hoofd. De plek voelde pijnlijk aan en even vertrok mijn gezicht in een grimas. Toen ik in het schaarse tegenlicht van de auto's naar mijn vingers staarde, besefte ik vaag dat het geronnen bloed was dat aan mijn vingers plakte.

Bloed.

Ik probeerde te begrijpen wat dat betekende. Ik probeerde te begrijpen wat er gebeurd was.

Ik staarde opnieuw naar de weg voor me en probeerde mijn gedachten helder te krijgen, maar het waas dat in mijn hoofd hing was hardnekkig. De zeurende pijn in mijn hoofd die doortrok naar mijn nek en schouders maakte mijn gedachten vloeibaar.

Even leek het alsof ik geen greep meer had op de realiteit en toen de auto plotseling bruusk slingerde, sloeg mijn hart een tel over.

‘Fuck!’ vloekte ik binnensmonds.

‘Fuck, let godverdomme op.’ Ik slikte mijn angst weg. ‘Kom op, Kathleen’, sprak ik mezelf dwingend toe terwijl ik mijn stuur nog steviger omklemde. ‘Je moet focussen. Let op de weg.’

Ik keek naar mijn gps, had geen idee hoelang ik al onderweg was. Hoelang ik nog te gaan had.

Vaag herinnerde ik me hoe ik in allerijl mijn spullen in mijn reistas had gepropt, hoe ik uitgecheckt was uit het hotel in Fayence. Ik herinnerde me het bezorgde gezicht van de receptioniste van het hotel. Haar vraag of alles oké was. Ik wist niet meer wat ik geantwoord had. Ik herinnerde me niet of en hoe ik betaald had. Ik herinnerde me nauwelijks iets. Ik wist alleen dat ik weg moest.

Lucas’ gezicht flitste voor mijn ogen. Zijn dwingende blik. De woede in zijn stem. De ontgoocheling. De haat... Ik slikte en schudde de beelden van me af. Was het haat? Was dat wat ik gezien had? Wist ik dat zeker? Of dacht ik het alleen maar? In een reflex gleed mijn linkerhand naar mijn rechterpols. Ook die deed pijn. Ik wist waarom. Terwijl ik naar de weg voor me staarde, voelde ik opnieuw hoe hij me vastgegrepen had. Hoe hij zijn handen om mijn polsen geslagen had. Hoe ik me verzet had. En ja, ik had me verzet.

Ik kauwde op de binnenkant van mijn wang, zo stevig en zo hard, dat ik bloed proefde.

‘Fuck’, fluisterde ik opnieuw voor me uit.

Wat had ik gedaan? Wat had ik in godsnaam gedaan? Auto's staken me voorbij. Ik besepte dat ik te traag reed. Te traag voor een snelweg. Ik riep mezelf opnieuw tot de orde. Ik moest me concentreren. Ik moest thuisraken. Als ik thuis was, zou alles goed komen. Maar terwijl ik mezelf probeerde te sussen, sprak mijn lichaam een andere taal. Wat ik gedaan had, was onvergeeflijk. Wat hij gedaan had, was minstens even onvergeeflijk.

Ik had nooit naar Frankrijk mogen komen. Het was de zoveelste pijnlijke en ontzuclterende etappe in het lijdensverhaal van Lucas en mij. Maar dit keer had het een dramatisch hoogtepunt gekend.

Nee, 'dieptepunt' was het juiste woord. Dieper dan dit had het niet kunnen gaan. En ook al waren mijn herinneringen een kluwen, ik wist dat wij te ver waren gegaan. Dat hij te ver was gegaan. Actie én reactie. Die woorden galmden in mijn hoofd. De naklank ervan was bitter. Welke eerste zet hij ook gedaan had, ik had slimmer moeten zijn. Wijzer moeten zijn. Dat maakte mij geen haar beter dan hem. Ik voelde opnieuw aan mijn pijnlijke pols. Ik zag de haat opnieuw opvlammen in zijn blik. Een tel sloot ik mijn ogen. Even maar, maar ik wist dat ik nu moest volhouden. Als ik thuis was, zou alles achter de rug zijn. Ik zou veilig zijn. Verlost zijn van hem. Eindelijk verlost van hem.



TIEN DAGEN EERDER

Leesexemplaar



Vanaf de eerste noten kwam het nummer bij me binnen.

Terwijl Liesbeth haar armen rond Lennerts nek legde en hem oprecht aankeek, weerklonk Eurythmics door de ruimte.

‘The Miracle of Love’.

Ik slikte toen ik besepte hoe goed dit nummer gekozen was. Hoe goed het bij hen paste.

De nostalgie die het nummer met zich meebracht, maakte iets los in mij.

Terwijl we allen rond de dansvloer stonden, Julie foto’s maakte en Simon glimlachend naast me stond, voelde ik me eenzamer dan ooit. Ik glimlachte dapper en duwde het gevoel weg.

Het was niet het ogenblik om wat ik ook voelde toe te laten.

Ik was hier om deze dag met de mensen die mij het nauwst aan het hart lagen te vieren.

Ik schudde mijn hoofd en daarmee ook alle gedachten die de avond voor mij onmogelijk zouden kunnen maken van me af.

‘Wat zijn ze mooi samen, he mama’, zei Julie.

Ze keek me onderzoekend aan en zonder de woorden echt uit te spreken, hoorde ik toch wat bezorgdheid doorklinken.

‘Ze zijn prachtig’, zei ik oprecht. Ik trok Julie even tegen me aan en kuste haar ergens tussen haar wang en haar haar in.

‘Ga je straks met hem dansen?’

Mijn blik gleed naar Simon.

Julie haalde haar schouders even op, maar ook zonder bevestigend te antwoorden op mijn vraag, wist ik dat er langzaam iets groeide tussen hen. Ik begreep haar voorzichtigheid. Ik wist dat ik niet het beste voorbeeld voor haar was geweest als het op liefdesvlak aankwam.

Het was goed dat ze het langzaam deed. Dat ze uitzocht wat zij voor Simon voelde. Wat zij voor hem betekende. Met hun vriendschap zat het meer dan goed. Ik begreep dat ze net dat niet op het spel wilde zetten.

Ze kon alles krijgen wat ze wilde, of alles verliezen wat ze had.

Het leek alsof ik vóelde dat hij er was.

Ik stond te praten met Liesbeth naast de dansvloer en toen ik omkeek, stond hij plotseling achter mij.

Even haakten onze ogen aan elkaar, één verschroeiende seconde lang... Toen maakte ik me als eerste los en verontschuldigde me.

Ik liep naar de bar, vroeg om een nieuw glas cava en terwijl ik met mijn rug naar hem stond te wachten, voelde ik plotseling een hand op mijn onderrug.

‘Zullen we even gaan dansen. Jij en ik?’

Ik ademde diep in toen ik Lennerts gezicht dicht bij het mijne zag. Zonder verder te wachten op mijn glas cava, legde ik mijn hand in de zijne en liep langzaam met hem mee naar de dansvloer.

Ik voelde – wist – dat Lucas me nakeek. Terwijl ik mijn blik ogenschijnlijk onverschillig door de ruimte liet glijden, zag ik hoe hij me nastarde.



Tegelijkertijd zag ik ook dat Mathijs ons nakeek.

Ik hoorde niet welk nummer er gespeeld werd. Even leek het alsof mijn hersenen stopten met werken en mijn lichaam in een soort van automatisme deed wat het moest doen.

Ik keek Lennert aan, legde mijn handen rond zijn nek en toen hij me bezorgd aankeek, besepte ik dat hij iets gezegd had.

Hij boog zich naar me toe.

‘Laat het los’, zei hij. ‘Ik ben bij je. Laat het los.’

Hij zei de woorden nadrukkelijk aan mijn oor alsof hij besepte dat ik een black-out had.

Even dansten we alleen maar.

Het geluid dat voor mij even leek weggevallen te zijn, kwam langzaam terug. Ik verdreef de mist die in mijn hoofd hing en langzaam kwam ik weer bij mijn posities.

‘Gaat het wel met je?’

Lennert keek me aan terwijl we langzaam verder dansden.

‘Ja’, knikte ik overtuigend. ‘Ja, het gaat. Echt.’

‘Het is geen gemakkelijke dag voor je geweest, he’, zei hij met zoveel liefde in zijn stem dat het mijn keel even dichtkneep.

‘Ik ben niet zo goed bezig’, zei ik naar waarheid. Tegenover Liesbeth had ik de schijn hooggehouden, omdat zij mijn vriendin was, mijn beste vriendin. En omdat Mathijs haar broer was... Maar aan Lennert durfde ik wel toe te geven hoe moeilijk het vandaag geweest was.

Lennert keek even over mijn schouder. Ik wist dat hij in de richting van Lucas keek.

‘Ben je blij dat hij alsnog is komen opdagen? Of toch niet?’

Ik glimlachte vermoeid.

‘Of mag ik jou die vraag niet stellen?’

Ik schudde mijn hoofd voorzichtig. Kende ik het antwoord op die vraag zelf wel?

‘Het is ingewikkeld’, zei ik alleen maar. ‘Maar daarmee vertel ik jou niets nieuws he.’

‘Nee’, reageerde Lennert ingehouden.

Ik waardeerde het dat hij niet meer zei. Ook hem had ik in het verleden van me weggejaagd. Met dezelfde man als ik Mathijs nu van me weggejaagd had.

‘Het is jammer dat je zelf niet ziet wat voor iedereen zo duidelijk is, Kathleen’, zei hij. Hij zocht mijn blik even en wachtte op reactie.

‘Ik zie het ook, Lennert’, gaf ik eerlijk toe. ‘Maar soms is datgene wat het meest voor de hand liggend is niet de juiste keuze.’

‘Wordt het niet eens tijd om met iemand hierover te spreken, Kathleen? Jij zou toch moeten inzien dat je iemand nodig hebt die jou de situatie door andere ogen laat bekijken?’

‘Ik weet waar je naar verwijst, Lennert. Ik weet dat mijn moeilijke relatie met mijn vader hierin meespeelt. Mijn vader, de grote afwezige, en op de momenten dat hij er was, was hij er er op de verkeerde manier.’

Mijn blik gleed naar Liesbeth, die nog steeds met Lucas stond te praten. Die nog steeds onze richting – mijn richting – uitkeek.

Ik wendde mijn blik af.

‘Ja, je wéét dat, maar je erkent het niet.’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Niet nu, Lennert’, zei ik terwijl ik vocht tegen mijn tranen. ‘Niet nu. Ik wil wel praten met iemand. Misschien wel het liefst met jou. Maar niet nu. Hoe lief je het ook bedoelt. Dit is jullie dag. Jullie avond.’

Lennert drukte me even steviger tegen zich aan.

Het troostte me dat hij bij mij was.

Dat hij voor mij zorgde.

Ondanks alles wat er tussen ons gebeurd was, vroeger en nu, wist ik dat hij er altijd voor mij zou zijn.

Hij én Liesbeth.

En dat was voorlopig genoeg voor mij.

De lucht buiten voelde goed aan.

Met mijn glas cava in de hand, verliet ik de feestzaal en begaf mij via het ijzeren hekwerk dat de zaal scheidde van het oude kasteel naar de gracht.

Ik schopte mijn pumps even uit en liet ze achter terwijl ik op blote voeten over het vochtige gras wandelde.

Ik liep naar een grote boom, en ging zitten op de schommel die aan een van de grote takken hing.

Terwijl de muziek op de achtergrond weerklonk, dronk ik van mijn glas cava en wiegde ik langzaam heen en weer op de schommel.

Ik haalde diep adem en zoog mijn longen vol koele lucht.

Het was een prachtige avond.

De maan verlichtte het kasteel op een sprookjesachtige manier en ondanks het feit dat ik iets te veel gedronken had, registreerde ik elk geluid, elk zuchtje wind, elk blad aan de boom dat bewoog.

‘Je weet toch dat je er vanavond fantastisch uitziet, Kathleen.’

Die woorden konden alleen van hem komen.

Ik draaide mijn hoofd even en keek hem een seconde aan. Zelfs in het halfduister van de avond zag hij er goed uit. Hoe graag ik dat ook wilde ontkennen, het lukte me niet.

Ik hoorde hoe hij langzaam dichterbij kwam.

Hij kwam naast me staan terwijl ik op de schommel

zat en samen keken we een tijdlang zwijgend naar het verlichte kasteel.

‘Je was laat vanavond’, verbrak ik als eerste de stilte. ‘Ik had niet gedacht dat je nog zou komen.’

‘Ik heb ook lang gedacht dat ik niet zou komen’, reageerde hij onmiddellijk.

Ik keek hem aan, dronk van mijn glas cava en wachtte op het vervolg van zijn woorden.

‘Je hebt het me moeilijk gemaakt’, zei hij toen. ‘Wat je me vorige week zei op de Bumperparty is hard bij me binnengekomen, Kathleen. Je wilt het misschien niet echt geloven, maar het deed me pijn jou te horen zeggen dat ik maar beter weg kon gaan.’

Opnieuw keek ik hem aan.

‘Ik weet niet echt of ik dat geloof, Lucas’, zei ik eerlijk.

‘Ik meen het wanneer ik zeg dat ik bang ben dat je een spelletje met me speelt.’

Lucas beantwoordde mijn blik.

‘Waarom zou ik dat doen? Waarom zou ik je willen kwetsen? Ik denk dat je heel goed weet wat ik wil...’

Zijn blik boorde zich in de mijne.

‘Wíé ik wil... Dat is nog altijd niet veranderd, Kathleen. Ook niet nadat ik weg ben gegaan.’

Ik wendde mijn blik af en schudde mijn hoofd.

‘Ik kan dat moeilijk geloven, Lucas. Die nacht... Die nacht toen ik je belde was er een vrouw bij je. Je deelde het bed met haar.’

Lucas zweeg.

‘Dat was niet wat je denkt dat het was’, zei hij uiteindelijk.

‘Het was een onenightstand. Ik weet dat dat niet gewel-

dig klinkt, maar het was niet meer dan dat, Kathleen. Waarom is het zo moeilijk voor jou om te geloven dat jij de enige bent die ik wil? Die ik echt wil. Voor altijd.'

Een schok trok door mijn lijf.

Zonder dat ik echt besepte wat ik deed, liet ik mijn glas cava uit mijn handen vallen en stond ik op van de schommel.

Maar toen ik langs hem door wilde lopen, hield hij me tegen.

'Je weet wat ik voel. En ik weet dat jij het ook voelt, Kathleen. Waarom verzet je je zo? Waarom geef je het geen kans, geef je mij geen kans?'

Hij keek me aan. Zocht naar een antwoord in mijn ogen en zonder dat ik het kon verhinderen, boog hij zich plotseling naar me toe.

Toen zijn lippen de mijne vonden, liet ik het toe.

Zijn mond op de mijne, het intense van zijn kus.

In no time voelde ik weer wat ik moest voelen. Wat ik altijd al gevoeld had.

Wat ik altijd al gevoeld had voor hém.

Zijn tong gleed langzaam over mijn tong. Hij was intens en teder tegelijkertijd.

Mijn handen zaten plotseling rond zijn nek. Ik gooide alle voorzichtigheid overboord en drukte mijn lichaam tegen het zijne.

Ook hij drukte me tegen zich aan.

Secondelang reageerde ik alleen maar. Ik zette mijn verstand, mijn ratio uit. Mijn lichaam schreeuwde uit dat ik hem gemist had, hoe ik hem gemist had.

'Kathleen', zuchtte hij terwijl hij me steeds steviger tegen zich aan drukte.

Het wond me op. Meer dan goed voor me was.

‘Kathleen’, zei hij opnieuw. Terwijl ik hem nog kustte, maakte hij zich los van me.

Ik zag de honger in zijn blik terwijl hij een halve stap achteruit deed.

‘Kathleen’, zei hij opnieuw. Moeizaam. ‘Weet je het zeker? Weet je het zeker dat je dit wilt? Dat je ons wilt?’

Ik keek hem aan.

Verbouwereerd.

Nu pas drong het tot me door wat ik aan het doen was. Dat ik alles waarvoor ik me zo afgeschermd had het laatste half jaar in één klap weer toeliet.

Ook ik deed nu een stap achteruit.

‘Fuck!’ zei ik.

Ik schudde mijn hoofd.

‘Wat is dit?’ zei ik terwijl de twijfel opnieuw mijn hart omsloot.

‘Ik wil dat je weet wat je doet, Kathleen. Als we dit doen, jij en ik, dan wil ik het goed doen. Dan wil ik dat jij, net zo goed als ik, weet waaraan we beginnen.’

Ik deinsde opnieuw achteruit.

Maar wist ik wel waaraan ik begon? Wist ik dat wel? Moest ik niet zoals Julie voorzichtig zijn? Moest ik niet eerst komaf maken met mijn verleden, zoals Lennert aangedrongen had? Was ik op dit moment wel in staat om ja te zeggen tegen Lucas?

‘Ik weet het niet’, fluisterde ik verbouwereerd.

En toen harder.

‘Ik kan het niet. Ik kan dit niet.’

Ook Lucas deinsde achteruit. Hij keek me aan alsof ik hem geslagen had.

‘Ik weet het niet, Lucas’, zei ik opnieuw. ‘Ik weet het echt niet.’

Voordat hij kon reageren, voordat hij me kon tegenhouden, had ik me al omgedraaid en vluchtte ik weg.

Hij riep mijn naam niet.

Hij kwam me niet achterna.

Ik liet hem achter.

En hij vertrok.



Mijn hart klopte in mijn keel toen ik het Poortgebouw terug instormde. Ik hield even halt in het kleine halletje dat toegang verleende tot het restaurant waar ook het avondfeest van Liesbeth en Lennert doorging. Ik hoorde de muziek, het gelach van mensen... Ik ving mijn eigen blik op in de spiegel en las de wanhoop in mijn ogen.

Wat had ik gedaan?

Nee, wat had ik níét gedaan?

Twijfel omsloot mijn hart. Tranen sprongen in mijn ogen.

Nee, dat wilde ik niet. Ik mocht nu niet wenen, niet nu, niet hier. Dit was het feest van Liesbeth en Lennert. Ik kon het niet maken de aandacht naar mij toe te zuigen. Zij moesten de avond van hun leven hebben en ik moest die avond met hen meevieren.

Haastig kwam ik opnieuw in beweging en liep de toiletten binnen.

Mijn spiegelbeeld deed pijn aan mijn ogen.

Ik opende de kraan en liet koud water over mijn handen stromen. Ondertussen haalde ik diep adem, steeds opnieuw en probeerde ik mezelf en mijn wanhoop opnieuw onder controle te krijgen.

‘Adem rustig in’, fluisterde ik mezelf streng toe. ‘Hij is weg nu. Jij hebt die keuze gemaakt. Het is een goede keuze, vergeet dat niet. Hij heeft je ooit pijn gedaan. Hij heeft een fout gemaakt die je niet zomaar kunt vergeten.’

Ik slikte, sloot mijn ogen en liet mijn hoofd naar ach-

teren vallen. Ondertussen blies ik mijn adem langzaam uit. Dat herhaalde ik steeds opnieuw. Inademen. Mijn adem even vasthouden. Langzaam weer uitademen.

Terwijl het water over mijn handen bleef stromen, voelde ik dat ik stilaan weer rustig werd, dat ik de controle over mijn denken en doen opnieuw in handen nam.

Ik keek mezelf weer aan in de spiegel, sloot de kraan en terwijl ik mijn handen geconcentreerd afdroogde, knikte ik.

Ik hield mijn hoofd dicht tegen de spiegel en wreef resoluut de restanten van tranen onder mijn ogen weg.

‘Verlinden’, sprak ik mezelf toe. ‘Laat het los. Ga dansen.’

Ik rechtte mijn schouders en liep de toiletten uit, terug naar buiten. Even aarzelde ik, keek ik of Lucas echt weg was. Toen liep ik op blote voeten door het gras, greep mijn achtergelaten pumps en trok ze weer aan.

Toen ik even later de deur van de feestzaal opende, gleed mijn blik naar de dansvloer.

Ik zag Julie en Liesbeth dansen, naast hen een aantal vriendinnen van Liesbeth en een paar nichtjes van Lennert.

Lennert zat aan tafel met Mathijs en Simon en toen ik zijn richting uitkeek, maakte hij een subtiele beweging met zijn hoofd die voor mij bedoeld was.

In zijn ogen las ik de onuitgesproken vraag of alles oké was met me en terwijl ik in beweging kwam, glimlachte ik geruststellend. Er zat iets aarzelends in zijn blik. Hij kende me te goed. Toen ik me naar de dansvloer begaf, zag ik hoe hij naar de deur keek. Hij wist dat ik alleen binnengekomen was en vermoedde wellicht dat dat niet veel goeds betekende.

‘Daar ben je!’ weerklonk Liesbeths stem opgetogen terwijl ze beide handen naar me uitstak en me in een vloeiende beweging de dansvloer op trok.

Ik grijnsde breed en knikte Julie, die naast haar danste, opgetogen toe. De muziek overspoelde me en met elk nummer dat speelde en ons allemaal uitbundiger deed dansen, duwde ik Lucas en iedere gedachte aan hem steeds verder weg.

Toen even later enkele koppels de dansvloer overnamen om te slowen, nam ik weer plaats aan ons tafeltje.

Ik zag hoe Julie en Simon samen de dansvloer op gingen en hoe Julie met enige reserve haar handen rond Simons nek legde.

‘Mag ik erbij komen zitten?’

Mathijs stond plotseling aan mijn tafeltje. In zijn handen hield hij twee glazen prosecco.

‘Ik zag dat je zonder drank gevallen was’, ging hij verder terwijl hij de glazen even de hoogte in stak.

‘Kom erbij’, zei ik met een oprechte glimlach.

Hij overhandigde me mijn glas en nam vervolgens plaats naast mij.

‘Zullen we klinken op het koppel van de avond?’ vroeg hij.

Hij keek me recht in mijn ogen en even, heel even, gaf me dat een ongemakkelijk gevoel, las ik iets van pijn in zijn blik.

Onze glazen klonken tegen elkaar. Ik merkte dat het Mathijs moeite kostte om me in de ogen te blijven kijken, ook al was hij diegene die afgelopen week beslist had onze relatie niet verder te zetten. Omdat hij vond dat ik met mijn hoofd en hart nog steeds bij Lucas was.

‘Is alles goed met de kinderen?’ vroeg ik bezorgd.

Mijn blik gleed naar Matteo en Emmy.

Mathijs slikte zijn prosecco moeizaam door. Zijn adamsappel bewoog op en neer terwijl hij naar zijn woorden zocht.

‘Ze zijn een beetje in de war, denk ik. Ze hadden het niet verwacht.’

Mathijs hoefde het vervolg van zijn zin niet uit te spreken. Ik wist dat hij doelde op onze breuk.

‘Wat heb je hun gezegd?’ vroeg ik zacht. Ik zag hoe Emmy een bezorgde blik op ons wierp. Ik glimlachte geruststellend naar haar, maar bemerkte dat haar blik zich verhardde en toen ze wegkeek, wist ik dat ze mij als zondebok zag.

Mathijs zuchtte en schudde zijn hoofd.

‘Doet het ertoe wat ik gezegd heb?’ zei hij met een weerpannige toon in zijn stem.

Ik zweeg – schuldbevestigend – en dronk van mijn glas prosecco om mezelf een houding te geven. Ik zag hoe Emmy verderop naar Matteo gestapt was en zich naar hem toe boog. Toen ook hij met een dreigende blik mijn richting uitkeek, vermoedde ik dat Mathijs weinig fraais verteld had over onze breuk.

Mathijs keek langs me heen naar de deur en haalde een heimelijk lachje boven.

‘Is hij vertrokken?’ vroeg hij op sarcastische wijze. ‘Of heb jij hém weer laten staan?’

Ik sloot een luttele tel mijn ogen, vroeg me af of ik dit verdiende. Of ik deze onuitgesproken onderhuidse beschuldigingen aan mijn adres zomaar hoefde te ondergaan.

Ergens begreep ik hem wel natuurlijk. Ergens zat er waarheid in de woorden die hij me nog niet zo lang geleden voor de voeten gegooid had.

Dat Lucas een macht over me had. Nog steeds.

Maar Mathijs was nu niet de uitgelezen persoon om het te hebben over wat Lucas bij me teweegbracht.

Mathijs sloeg zijn glas prosecco achterover en terwijl hij de ober wenkte om een nieuw glas te brengen, vroeg ik me af hoeveel hij vanavond al gedronken had.

‘Weet je, ergens benijd ik hem wel’, ging hij verder toen hem een nieuw glas aangereikt werd. ‘Ik zie die charman-te kant van hem wel. Ik zie hoe vrouwen hem nastaren. Het is duidelijk dat hij iets heeft waardoor vrouwen hem aantrekkelijk vinden. En ja, ik moet toegeven dat dat iets is wat ik niet heb. Het is iets wat ook Lennert niet heeft, ook al is hij evenzeer een knappe vent.’

Mathijs lachte, keek me vragend aan.

Toen ik echter niet op zijn woorden reageerde, ging hij onverminderd verder.

Ik zag hoe Liesbeth nog steeds onvermoeibaar op de dansvloer stond. Soms wierp ze een korte bezorgde blik in mijn richting, maar dan knikte ik haar toe dat alles oké was.

‘Maar wat echt pijn doet, Kathleen, echt vreselijk veel pijn, is om de blik in jouw ogen te zien wanneer hij in jouw buurt komt.’

Mathijs legde plotseling een hand op de mijne en keek me indringend aan.

‘Je hebt op die manier nooit naar mij gekeken. Nooit.’

Ik besepte dat hij echt al wat op moest hebben.

Mijn tong gleed snel over mijn lippen terwijl ik naar mijn woorden zocht.

‘Mathijs’, bracht ik moeizaam uit, maar voordat ik iets kon zeggen, ging hij verder.

‘Ik weet wat ik voor jou gevoeld heb, Kathleen. Ik weet ook dat jij oprecht gevoelens voor mij gehad hebt. Dat wat wij hadden mooi was.’

Ik glimlachte stil en knikte.

‘Het was ook mooi, Mathijs. Het was écht mooi. En wat ik voor je gevoeld heb, was inderdaad oprecht. Daar mag je nooit aan twijfelen.’

‘Maar het is voorbij...’ De spijt in Mathijs’ stem raakte mij.

‘En dat is jammer’, zei hij nog. ‘Zo jammer.’

Hij speelde met mijn hand, met mijn vingers. Er hing een bepaald soort tristesse over hem heen. Ik besepte hoe moeilijk alles voor hem was. Nog niet zo heel lang geleden hadden we gevierd dat we drie maanden samen waren. Waren we daar blij om geweest. Waar we beiden dachten dat we een solide basis hadden gelegd, bleek al snel dat onze relatie gefundeerd was op drijfzand.

Mathijs kneep in mijn hand, dwong mij in zijn ogen te kijken.

‘Ik weet dat ik jou verweten heb dat je hem niet kunt loslaten, maar na vanavond besef ik dat hij jou ook steeds opnieuw gek maakt.’

Hij maakte een ontstemd grauwend geluid.

‘Ik zie wat hij doet. Hij komt speciaal terug uit het verre Frankrijk voor de trouw van Liesbeth, laat uitschijnen dat hij er gaat zijn, maakt jou daarmee hongerig... Want dat wil hij, hij wil zo graag dat jij hunkert naar hem. Hij gooit je telkens een bot toe en net als je denkt dat het in je bereik is, trekt hij het weg.’

Mathijs beet op zijn onderlip.

‘Vandaag had hij beloofd er te zullen zijn. Dat weet ik. Van Liesbeth. Want dat heeft hij haar laten weten. Zodat zij ook jou zou inlichten. Want dat wil hij. Dat jij het weet. Dat jij naar hem uitkijkt. Nee, smacht. En dan daagt hij niet op. Niet op het moment dat afgesproken is. Hij is er niet. Maar hij is de hele dag in jouw gedachten.’

Mathijs keek me aan.

‘Zeg het wanneer ik het mis heb. Zeg het als je me een jaloerse vent vindt die raaskalt.’

Ik schudde mijn hoofd, maar beseftte dat Mathijs’ woorden meer dan een kern van waarheid bevatten.

‘Je hebt de hele dag op hem zitten wachten. Iedere keer dat de deur zich opende, hoopte jij dat hij het was en de angst dat hij zou wegblijven stapelde zich langzaam maar zeker op. Je beseftte niet hoe sterk je naar hem verlangde, hoe groot hij jouw honger naar hem gemaakt had tot je het bijna opgegeven had. Bijna... Maar ineens was hij er dan toch.’

Mathijs keek van me weg terwijl ik met wanhoop naar woorden zocht die alles zouden ontkennen, maar ik wist dat hij gelijk had. Het scenario dat hij beschreven had, kwam helemaal overeen met hoe slopend de dag voor mij verlopen was.

Lucas’ komst leek een apotheose, of zo had het toch even gevoeld.

Was ik inderdaad zo gemakkelijk manipuleerbaar? Had Lucas mij inderdaad opnieuw een kluif toegeworpen waar ik even aan had mogen ruiken om me dan water-tandend achter te laten?

‘Het is niet alleen zijn schuld’, wierp ik tegen. Ik schud-